

Opis podstatných částí rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. května 2007 pod sp.zn. 5 Ca 194/2006-32

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu a soudců v právní věci žalobkyně....., bytem, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 27. června 2006 Č.j.:KM-538/OPO-Ko-2006

takto:

Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 27. června 2006 Č.j.: KM-538/OPO-Ko-2006 se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 91,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Z odůvodnění:

Žalobkyně podala včas k soudu žalobu proti rozhodnutí označenému v záhlaví rozsudku, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Okresního ředitelství P ČR Olomouc, č.j. OROL-22-13/OR-2006, o nevyhovění žádosti, podané dne 23.5.2006, o poskytnutí informací o postupu orgánů činných v trestním řízení ve věci ČST:OROL – 2290/HK-202-2005, a to zasláním kopie usnesení o odložení věci ve smyslu § 159a odst. 1 trestního řádu.

Z podnětu podané žaloby přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.

Rozhodnutím Policie ČR Okresního ředitelství Olomouc ze dne 29.5.2006 č.j.:OROL-22-12/OR-2006 byla žádost o informaci zamítnuta s odůvodněním, že vyřizování věci spadá do působnosti z.č.141/1961 Sb. a že žadatelka v postavení oznamovatele byla podle § 159 a odst. 5 z. č. 141/1961 Sb. o odložení věci písemně vyzooměna. K podanému odvolání žalovaný jako odvolací orgán uvedl, že možnosti poskytování informací v trestním řízení jsou upraveny zvláštním zákonem, kterým je trestní řád. Policejní orgán jednal v souladu s ním, když odmítl žádost oznamovatelky o zaslání opisu usnesení a svou zákonnou povinnost splnil tím, že ji o odložení věci v souladu s ust. § 159a odst. 5 trestního řádu písemně vyzooměl. Dále žalovaný poukázal na to, že ust. § 11 odst. 4 z. č. 106/1999 Sb. sice vylučuje poskytování informací pouze o probíhající trestním řízení (které v daném případě bylo již ukončeno odložením věci podle § 159a odst. 1 trestního řádu), nastupuje však zde posouzení vlivu zvláštního zákona (trestního řádu), který v ust. § 8a odst. 1 (poskytování informací o trestním řízení) sice praví, že orgány činné v trestním řízení informují o své činnosti veřejnost poskytováním informací, přitom však dbají toho, aby neohrožovaly objasnění skutečností důležitých pro posouzení věci a nezveřejňovaly o osobách, které mají účast v trestním řízení, údaje které přímo nesouvisí s trestnou činností, a aby neporušily zásadu, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti nemuž

se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen (§ 2 odst. 2). Z důvodů uvedených v odstavci 1 orgány činné v trestním řízení odepřou poskytnutí informace.

Soud vycházel z následujících úvah: ...

Podle § 2 odst. 3 z. č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím se zákon nevztahuje na poskytování informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací. Dle poznámky pod čarou 1b/ je takovým zvláštním zákonem například z. č. 123/1998 Sb., o právu na informace v životním prostředí, a z. č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí; provedený výčet je tedy sice pouze demonstrativní, ustanovení § 2 odst. 3 z. č. 106/1999 Sb. však mluví na zvláštní úpravu na poskytnutí informací samostatně upravující přístup k informacím.

Ustanovení § 159a trestního řádu se netýká poskytování informací, obsahuje právní úpravu, odložení nebo jiného vyřízení věci a v odstavci 5) stanoví, že usnesení o odložení musí být doručeno poškozenému, případně státnímu zástupci, oznamovatel se o odložení věci vyrozumí, pokud o to požádal. Ustanovení § 159 trestního řádu tedy nelze posoudit jako ustanovení zvláštního zákona, které by podle § 2 odst. 3 z. č. 106/1999 Sb. vylučovalo postup podle tohoto zákona č. 106/1999 Sb. ...

... Ustanovení § 8a trestního řádu tedy stanoví důvody, pro které jsou orgány činné v trestním řízení povinny odmítnout poskytnutí informací o trestním řízení, neobsahuje však procesní úpravu poskytování informací (tj. vyřízení žádosti, náležitosti a způsob podání žádosti, lhůty, opravné prostředky a způsob poskytnutí informací) ve smyslu § 2 odst. 3 z. č. 106/1999 Sb.

Soud má za to, že z. č. 106/1999 Sb. a z. č. 141/1961 Sb., nejsou vzájemně k sobě v postavení předpisu obecného a zvláštního ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 z. č. 106/1999 Sb. Trestní řád neobsahuje natolik komplexní úpravu týkající se poskytování informací, aby mohl být zvláštním právním předpisem podle § 2 odst. 3 z. č. 106/1999 Sb., jež by vylučoval možnost domáhat se poskytnutí informací podle z. č. 106/1999 Sb. Omezení poskytování informací souvisejících s trestním řízením dle § 11 odst. 4 písm. a) z. č. 106/1999 Sb. se pak týká výlučně probíhajícího (nikoliv tedy již ukončeného) trestního řízení. Stanoví-li § 11 odst. 4 z. č. 106/1999 Sb., že /výlukami vyjmenovanými pod písm. a) – e)/ není dotčeno ustanovení zvláštních zákonů o poskytování informací, přičemž poznámka pod čarou odkazuje například na ustanovení § 8a trestního řádu, pak podle názoru soudu platí, že i o probíhajícím trestním řízení orgány činné v trestním řízení *informují veřejnost poskytováním informací sdělovacím prostředkům*, avšak činí tak postupem a za podmínek upravených v § 8a odst. 1 trestního řádu.

Na trestní řízení, které již bylo ukončeno, výluka podle § 11 odst. 4 písm. a) z. č. 106/1999 Sb., nedopadá.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí jednak uvedl, že možnosti poskytování informací v trestním řízení jsou upraveny zvláštním řízení jsou upraveny zvláštním zákonem, kterým je trestní řád (ve vyjádření k žalobě v této souvislosti odkázal na

ust.. § 2 odst. 3 z. č. 106/1999 Sb.), a jednak s poukazem na ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) z. č. 106/1999 Sb., a na ust. § 8a z. č. 141/1961 Sb., dovodil, že v případě trestního řízení ukončeného odložením věci, nastupuje posouzení vlivu zvláštního zákona; orgány činné v trestním řízení z důvodů ust. § 8a odst. 1 trestního řádu poskytnutí informací odepřou. Soud toto odůvodnění posoudil jako nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Pokud by totiž trestní řád byl zvláštním zákonem vylučujícím použití z. č. 106/1999 Sb., pak o žádosti nemohlo být podle z. č. 106/1999 Sb. rozhodováno, a již proto by žádost byla zamítnuta; nebylo by na místě zkoumat důvodu odepření informací. Žalovaný ostatně v odůvodnění rozhodnutí ani nekonkretizoval, které ze skutečností podle ustanovení § 8a odst. 1 trestního řádu, jehož se dovolává, je ve věci dána, a zda vylučuje poskytnutí kopie usnesení o odložení věci jako celku.

Soud, jak shora uvedl, zastává stanovisko, že trestní řád není zvláštním právním předpisem ve smyslu § 2 odst. 3 z. č. 106/1999 Sb., který by vylučoval možnost domáhat se poskytnutí informací podle z. č. 106/1999 Sb. Dále má soud za to, že poskytnutí informací na základě žádosti podané podle z. č. 106/1999 Sb., lze odepřít pouze tehdy, je-li pro to dán zákonem stanovený důvod. Správní orgán pak je povinen rozhodnutí, jímž informace odepřel, řádně odůvodnit, tj. uvést konkrétní důvod stanovený zákonem, který vylučuje, aby požadovaná informace byla poskytnuta.

V daném případě žalobkyně žádala o poskytnutí informací zasláním kopie usnesení o odložení věci. Podle § 12 z. č. 106/1999 Sb. všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadovanou informaci včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Soud má za to, že obsahuje-li text usnesení o odložení věci informace, jejichž poskytnutí zákon vylučuje či omezuje (z hlediska z. č. 106/1999 Sb. jde například o informace týkající se osobností, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby, osobní údaje – viz. § 8a z. č. 106/1999 Sb., informace, která je obchodním tajemstvím, informace o majetkových poměrech – viz. §§ 9, 10 z. č. 106/1999 Sb.) je povinností správního orgánu učinit opatření k jejich ochraně, například jejich znečitelněním (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7A 3/2002-46 ze dne 14. 1. 2004, či rozsudek Nejvyššího správního soudu 6 As 40/2004 uveřejněný pod č. 711/2005 Sb. NSS.)

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí neuvedl, které konkrétní důvodu pro nevyhovění žádosti ve věci shledal. Soudu tedy nezbylo, než napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné zrušit, soud nemohl přezkoumat existenci důvodů, které v rozhodnutí nejsou uvedeny. Pro úplnost soud uvádí, že usnesení o odložení věci není založeno do správního spisu, jehož obsah by tak soud posoudit nemohl.